

Her adalet sahibine yöneltmek istedigim sorularima bu yazimi okuyan herkesin sadece kendi vicdanina da olsa bir cevap vermesini rica ediyorum. Hayatta hic kimse bir insanin bu dünyaya hirsiz, yalanci, katil, soyguncu olarak dogdugunu iddia edemez.

1. O zaman bu gercek ortadayken insanlar bu vasiflari kimlerden görüyor/öğreniyor, ya da neden kendilerini insani degerlerle örtüsmeyen bu yollara basvurmak zorunda hissediyor? Vahsi dogada yirtici hayvanlar neden digerlerine saldirir? Bu hayvanlari beslenme problemi olmasa o vahset olur mu? Bu bakis acisina göre calismak, hayatta kalmak icin hic bir imkana sahip olmayan bir insana destek olunmazsa o zaman o ne yapabilir, yarinlara götüren yolu kimseye, ya da dogaya zarar vermeden nasil bulabilir?
2. Eger bu dünya simdiye kadar oldugu gibi hastalik derecesinde menfaat hirsisiyle yönetilirse bizden sonraki nesillere bu basili kagitlardan baska nasil bir miras birakabiliriz?
3. Istisnasiz herkese tüm kalbimle uzun, saglikli ve mutlu bir yasam diliyorum, ama o malum mechule göc etmeden önceki son yillarimiz, ay, hatta gün ve saatlerimizde kendimize hayatimiz boyunca insanlik icin ne yaptigimizi, ya da yapmadiklarimizi sorgulamayacak, sormayacak miyiz? Yasarken, ya da yasama veda ettikten sonra ne ile anilmek isteriz? Çok paramiz ve zenginligimiz ile mi, yoksa kurtardigimiz, mutluluk verdigimiz canlari minnet duygularinin, gülen yüzlerinin ruhumuza akseden kutsiyeti ile mi?
4. Eminim ki bir cogunuz da bu dünyanın devamlı artan kronik yoksulluk ve bunun sonucu yesertilen cehalet ve umutsuz insanlarla müreffeh yarinlara ulasamayacagi ve bunun doymak duygusunun öğretilmedigi, ya da bir türlü öğrenemeyen insanlar tarafından istismar edilecegi, ki bu acimasizca ediliyor, konusunda ayni fikirdesinizdir.
5. Eger bizler insani degerlerine sahip ciktigini iddia eden insanlarsak o zaman birimiz hepimiz, hepimiz birimizin magdur edilmesine hicbir karsilik beklemeden karsi koymak, caresizligine care bulabilmek icin mücadele vermek zorunda olmalı miyiz, yoksa ,tas‘ bize degene kadar beklemeli miyiz? Eger biz bunu elbirligiyle yaparsak, ne magdur edilen, ne de magdur eden kalir. Yoksulluk giderilmeden bize dayatilan cehalet, cehalet giderilmeden gittikce artan menfaat ve güc sevdalilarinin emir kulu olmak zorunda birakilacak insanlar tarafından yarinlarimiz büyük bir risk altına sokulmaz mi?

Tüm zenginlerin hos görülerine siginarak hic olmazsa cevabini kendilerine vermelerini istedigim bir sorum daha olacak: Eger simdikinin iki, üç, dört misli kazanir, ya da zenginlerseniz mutlulugunuz da bu oranlara göre daha da artar mi sizce? Dünyanın tüm maddi imkanlari sizin olsa cevrenizdeki insanlar acliktan kirilirken siz nasil mutlu olabilirsiniz??? Cölde sicakliktan kavrulmus bir insana vahamizda bir bardak su veremez, gölgemizde himayemize alamaz, ya da onun dogru yolu bulmasina yardimci olamaz miyiz? Eger bu destegi vermezsek o zaman bizim de vicdanen kavrulacagimizi, insani degerlerimizden büyük kayiplar verecegini görebilmek lütfen bu kadar mi zor? Biz insan miyiz, yoksa kavuran cöl mü?

Isyanım 2- (My rebellion)

25.05.2019

Agaclar toprak, su, gunes olmadan, insanlar sevgi ile kucaklasmadan yaseremez, paranin verdigi sözde mutluluktan öteye gecemez. Bu gercek inkar edilebilir mi? Lütfen sormak istiyorum, bu günlerin dünyasında gün be gün agirlikli olarak birbirimize karsi saygisizliklar, ötelemeler, siddet mi, yoksa bir gülümsemeyle de olsa sevgi/saygi mi agir basiyor?

Ben artık bu dünyanın agirlikli olarak sevgi topragi kadinlar tarafından yönetilmesini istiyorum, çünkü biz erkekler (istisnalarını tenzih ederim) basariya ancak zenginlige, güce ve makam sahipligine eriserek ulasacagimiza inanıyor ve tüm mücadelemizi bu ugurda(!) veriyoruz.

Biz cogunlukla en güçlü, en zengin, en muteber insan olmak için mücadele verirken kanattigimiz yaralari görmek bile istemiyoruz maalesef. Tarih boyunca bir türlü karsilikli sevgi ve saygiyi idame ettiremedigimiz gibi barisi da ancak yüz binlerce masum insanin menfaat savaslarinda katledilmesinden, ya da magdur edilmesinden sonra saglamak zorunda kaldik. Eger biz birbirimizi sevip sayamazsak, kim sevsin saysin o zaman bizi? Eger dünya cogunlukla kadinlar tarafından yönetilseydi biz gene böyle mi olurduk? Lütfen bu gercegi görelim artik!

VAR'ı yokla paylasmak neden bu kadar imkansiz, neden bu dünya hem gercek, hem de mecazi anlamda yoksullarla dolu? Bu yasamda basari neyle ölçülür: Artan zenginlikle mi, sadece kendisi ve ailesine müreffeh ve varlikli bir gelecek için üniversite diploması alıp büyük bir işletmede çalışarak mal mülk sahibi olmak, ya da büyük bir işletme sahibi olma emelleri için mi, yoksa tüm bunlara ilaveten insanlık için hiçbir menfaat beklemeden bu felaketlere, haksizliklara, yoksulu bile sömürmekten imtina etmeyen menfaat/doyumsuzluk hastaligina karsi mücadele vererek, küçük de olsa bir ses olmak, verdigimiz mutluluktan mutluluk hasat etmeyi öğrenerek mi?

Tüm süper zenginlerin yoksullukla dayanisma için özel bir vergilendirmeye tabi tutulması kime ne zarar verir, ben buna bir türlü yanıt bulamadım, ama mutlaka bir bulan vardır! ...

Bu arada küresel anlamda tüm lüks tüketim ürünlerinden her bir dolar/euro için bir/iki centlik dayanisma vergisinden neden bu kadar kaciliyor? Neden hic olmazsa bu önerimle ilgili olarak bir araştırma dahi yapılmıyor? Yoksa hassas kalplilerin agir basmasından mi korkuluyor?

Bu konuda bir anket yapılamaz mi? Olumsuz da olsa (ki ben hic sanmiyorum) böyle bir ankettten çıkacak sonuc bizim insanlık karnemiz olarak tarihteki yerini mutlaka alacak ve geleceğimizin güvencesi olacaktır. Gerçekleri görmezden gelmek, ya da carpitmak sucsuz/magdur insanlari bu dünya cehenneminde kavrulmaya terk etmek bir insanin insanligini ötelemekten baska bir şey olamaz. Goethe bu dünyanın hassas kalpler için bir cehennem oldugunu söylemişti, ama bu cehennem atesinin kundaklayicisi kronik menfaat, kibir, ego hastaligından muzdarip olan icimizdekiler degilse eger, kim, ya da kimler olabilir o zaman?

Mesru yalanci ve maipulatörler degil midir sahte güler yüzle insanların hakkini, elindekini, cebindekini son kurusuna kadar almak için tatli diller döken, onu ikna etmek için olmadik vaatlerde bulunan, ama vermeye gelince ,neden olmuyor'un gerekçelerini sayıp dökerek sirtini dönenler? Hassas kalplilerin sayısı bu cehennem atesini sevgimizin gücü ve insani değerlerimizin renkleriyle el ele vererek söndürmeye yetmiyor mu yoksa?

Isyanım 3- (My rebellion)

25.05.2019

Yoksa yoksullar/magdurlar ve gercek anlamda bir deri kemik kalmis canli cenaze cocuklar ses gecirmez cam bölme ötesinde acilar icinde ayni durumdaki caresiz annelerinin kucaginda bir kuru yaprak gibi tüm renklerini kaybederken, bu taraftaki müreffeh sofralarda hicbir rahatsızlık duymadan arkasini dönüp yiyip icmek ve kadehleri büyük bir mutluluk icinde tokusturmak midir insanlik? Bu tabloları isyan etmemek mümkün mü? Biz insan olarak aksamaları yatagimizda nasıl rahat rahat uykuya dalar ve hic dert etmeden uyuruz?

-Bu arada tüm bilim insanları, tüm kadın dernek ve kurumlarının düşünürlerini küresel bir insanlık platformu olusturarak bu felakete neden olan uygulama ve yanlışların hic kimseyi kollamadan gün isigina cıkarılmasını, tüm insanlığın bilinçlendirilmesini ve bu sorunun çözümünün doğruları yanlış, yanlışları doğru gösterebilen güç sahiplerinin sirf şahsi menfaat için insanlığa verdiği felaket derecesindeki zararların dünyanın bir çok yerindeki politikacıların inisiyatifine bırakılamayacağını tüm kamuoyunun dikkatine sunmalarını hoş görülerine sigınarak önemle rica ediyorum. Sayın tüm bilim insanları, eğer sizler böylesine binlerce kisten oluşan bir platform oluştursanız, sizin sesinizi duymamak, kulak vermemek mümkün olabilir mi?

Son sözüm: Vicdan sesine kulak vermeden gerçekleri carpitılarak insanları mağdur eden karar ve uygulamalar kimsede ne asalet, ne adalet, ne de insanlık bırakır. Eğer bu yanlıssa o zaman (lütfe bağışlayın), ama insani değerlerimiz yatalak olmuş demektir. Benim bu mücadelemi kimse ciddiye almasa da ben vicdanıma, dolayısıyla insanlığa hizmet ediyorum, menfaate değil. Kendi öz değerlerine sahip çıkan bir insan kendi sevgisine tekel uygulamaz, çünkü insan sevgisi aynen gürül gürül akan bir ırmak gibidir, onun çevresinde ne bir ağac, ne de rengarenk açan çiçekler solar. Üzülerek söylemek isterim ki, yoksulla, mağdur edilenle empati kuramamak bizi insanlık dersinden de sinifta bırakır.

Benim en büyük hayalim umutsuz insanların tarlalarına bir mutluluk tohumu ekmek, bu insanların bir kesimine de olsa bunu biraz da olsa hasat edebilmelerini sağlayabilmektir, ama ne yazık ki lüksü ve şatafatı taparcasına sahiplenme duygusunun milyonlarca insanın canından çok daha değerli olduğunu görüyor ve bunun bu insanların bir lokma ekmegine dahi tercih edilmesine vicdanen isyan ediyorum.

Cengiz Emektar

25.05.2019

Sayın Dr. Wolfgang Schäuble,

02.11.2014

vicdanım beni sizin değerli vaktinizi mesgul etmek durumunda bıraktığı için lütfen bagislayın.

İlisikteki belgelerde konunun ne olduğunu göreceksiniz. Sade bir vatandaş kimliğimle imkanlarım dahilinde yapabileceklerimi icraate dönüştürebilmek için kendimi mağdur insanlara karşı sorumlu hissediyorum, çünkü acı içinde kıvranan insanları görüp de mutlu olmak maalesef çok zor.

Yoksulluk, ya da hangi nedenden olursa olsun gün be gün binlerce insanın açlık nedeniyle telef olmalarına hiç bir şey yapmadan seyirci kalamadığım için 1983 yılında cumhurbaşkanımız sayın Karl Carstens'e bazı lüks tüketim ürünlerinden yoksullukla mücadele adına biraz vergi alınıp alınamayacağıyla ilgili önerimi içeren bir mektup yazmıştım.

İlisikte bu asil ruhlu insanın 26.05.1983 tarihli mektubunu okuyacak ve benim küresel yoksullukla mücadelemi memnuniyetle karşıladığını ve çok ilginç bulduğunu okuyacaksınız. Ama cumhurbaşkanlığı tarafından verilen aynı yanıtta konunun araştırılması için bu önerimin sizin bakanlığınıza iletildiği yazıyordu.

Bakanlığınızın bu gibi iletilere de sessiz kalmasına kimsenin saygısızlık etme hakkı olamaz, ama küçük de olsa bir yanıt alabilseydim eğer, bu beni hem son derece mutlu eder, hem de mücadeleme güç katardı. Bu mücadelemi devam ettirebilmek için bu çağrım sessiz kalamayacaklarını düşündüğüm tüm yardım sever olduklarını düşündüklerimin kapısını yeniden açıyorum.

Bagislayın, ama hak, hukuk, vicdan sahibi hiç bir insan böylesine acı çeken insanların felaketine (nerede olurlarsa olsun, yasalarsa yasalansın) hiç de imkansız olmayan çözüm yollarına rağmen benim kendi şahsi kanaatime göre gözlerini kapatamaz, sırtlarını dönmeyebilirler.

Lütfen daha fazla insanların telef olmasının önüne geçebilmek için önce örnek olması için Almanya'da, daha sonra Avrupa birliği ve tüm dünyada olmak üzere tüm lüks tüketim ürünlerinden yoksullukla dayanışma vergisi alınması için bir girişim başlatmanızı tüm kalbimle rica ediyorum.

Hos görünüşe sığınarak lütfen sormak istiyorum: Eger akaryakıt, mücevher, pahalı arabalar, - mülkler, - içkiler ve lüks seyahatlerden (+ -) % 0.1 ile 1 arası vergi alınması kimi zora sokar? Lüks tüketim ürünleri sadece yeterinden fazla geliri olan insanlar tarafından tüketilir, ki onlar normal bir yaşam için zaten gerektiğinden fazlasına sahip olanlardır (Eğer bu düşüncem yanlışsa lütfen hoş görün!).

Bu insanlar lüks tüketim ürünleri üzerinden küresel yoksulluğa karşı vergi ödediklerinin farkına bile varmazlar. Ama er ya da geç ölümün esiginden kurtardıkları bu insanların ve bunun neticesinde bu dünyanın mutluluğuyla nasıl mutlu olduklarını da mutlaka yaşayacaklardır.

Wolfgang Schäuble S. 2

Eger bu konuda ilk adimi atarsanız, ya da gündeme tasırsanız, lütfen emin olunuz ki, dünya bunu hic bir zaman unutmayacak ve bu adim altin harflerle tarihteki yerini alacaktır.

Bu düşüncelerimle ilgili olarak kullandigim dil ilk bakista size sacma, ya da mantik yoksunu gelebilir, ama lütfen en azından aksamı bir dilim ekmegi bile olmayan umutsuz cocuk ve kadinlari gözünüzün önünde canlandırmanizi rica ediyorum. Lütfen bir deri kemik kalmis bir dilim ekmekten yoksun cocukların ve bebeklerini emzirmek için birkac damla sütü bile kalmamis kadinların gözlerinin içine bir bakın!

İmkan sahiplerinin ilgisizliklerini, sözde caresizliklerini gerekcelendirmek için tüm bunların çok uzaklarda vuku buldugu varsayiminin arkasına siginmak lütfen bagislayın ama insani degerlerin hakim oldugu düşünce yapısına yakismaz.

Lütfen asaletinize ve yüce ruhunuza uygun bir şekilde icraati ele alın ve bu insanların aci içinde kivrancmalarına, artık kalmamis göz yaslarının olmayan akintisina bir son verin.

Sevgi ve saygılarımla

02.11.2014

Cengiz Emektar

Sayın Cumhurbaskani Karl Carstens,

yoksulluk icinde yasayan ve gün be gün binlerce insanin acliktan hayatini kaybetmesine hic bir sey yapmadan seyirci kalamadigim icin sizden hükümetin degerli politikacilarin bazi tüketim ürünlerinden dünyadaki yoksulluga karsi vergi alinmasi icin dikkatlerini cekmenizi rica ediyorum.

Lütfen sormak istiyorum: Dünyadaki aclik problemini bertaraf etmek icin lüks tüketim ürünlerinden dayanisma vergisi adi altinda küçük bir yüzde kesilse bu kime zarar verir, ya da kimleri fakirlestirir (Havai fisek, telefon ücretleri, mücevher, pahali araclar, pahali mülkler, lüks seyahatler, sigara, pahali alkollü icecekler)?

Sizin degerli takdirinize göre bu öneri basamak basamak uygulamaya koyulamaz mi?

Tüm bu felaketlerin uzaklarda vuku bulmasi asalet sahiplerinin „AMA“lar gibi gerekcelerin arkasina siginarak caresizliklerine cesitli nedenler yaratmalari gerekce olarak kabul edilemez. Asalet sahibi hicbir insan dünya genelinde milyonlarca yoksul insanlar acilar icinde can cekisirken ne gözlerini, ne de kulaklarini kapatabilir.

Insan sevgisi, onu dogasindan kaynaklanan yetenek ve yükümlülüğü nedeniyle dünyadaki tüm canlilarin ayaga kalkmasina yardimci olmak icin onlara el uzatmak, kucaklamak zorunda birakir. Bu nedenle el ele vererek insanligi sevgi selimize bogmak icin bir girisimde bulunmanizi, inisiyatifi ele almanizi sizden önemle istirham ediyorum.

Ya hesap cüzdanimizda/bardagimizda küçük bir yüzde/damla ve savassiz/kuraksiz mutlu bir gelecek, ya da en önde cocuklarin gün be gün umutsuz ve aci bir yoksulluk icinde yasayan insanların dünyasina kayitsiz kalmak.

Bu dünyada sosyal adaleti ancak vermekle almanin birbiriyle dayanismasiyla, yani sinirli da olsa dostluk kurabilmesiyle hayata gecirebiliriz.

Hicbir insan, hicbir güc bu gercegi görmezden gelemmez, çünkü istisnasiz hepimiz INSAN olan ismimize layik bir sekilde davranmak zorundayiz.

Saygilarimla

14.05.1983

Cengiz Emektar
Bommichring 12
8752 Glattbach

Sayin Emektar,

sayin cumhurbaskani 14.5.1983 tarihli mektubunuza tesekkür ediyor. Sizin dünya genelindeki acliga karsi verdiginiz mücadeleyi takdirle karsiliyor.

Sizin de bildiginiz gibi sayin cumhurbaskani her yil sükran günleri festivalinde dünyadaki acliga karsi bir bildiriyle bagis cagrisi yapmaktadır.

Dünyadaki aclik problemine karsi mücadele edebilmek icin petrol, telefon ücretleri ve havai fisek gibi tüketim ürünlerinden vergi alınmasi önerinizi cok ilginc buluyorum.

Fakat bu önerinin uygulanabilirligi cumhurbaskanligi makami tarafından degil, görevli maliye bakanliginca arastirilabilir. Bu nedenle mektubunuz maliye bakanligina yönlendirilmistir.

Dost selamlarimizla

Dr. Pieper

Sayın Papa hazretleri,

sizin degerli vaktinizi mesgul etme cüretini gösterdigim için lütfen hos görün.

Vicdanımı nasıl teselli edeceğimi bilemediğim için kendimi size de yazmak zorunda hissettim. Dünyada neredeyse bir milyar insanın açlıkla boğuştuğunu basında okudukça, televizyonda gördükçe çok rahatsız/mutsuz oluyorum.

Ben her ne kadar 15-20 yıl boyunca küçük aidatlarla ,dünya için ekmek' (breat for the world) adlı Alman yardım kuruluşunu desteklediysen de bu felaket problemin gönüllü yardım severlerle çözülemeyeceğinin farkındayım.

Sizden lütfen önemle ricam otuz yıl önce cumhurbaşkanımız sayın Karl Carstens'in dikkatine sunduğum açlık sorunuyla boğusan insanlar adına icra edilip edilmeyeceğinin araştırılmasıdır.

Eğer biz vicdan sahibiysek o zaman bir dilim ekmek bile bulamayan çocuklar/yetiskinler açlıktan telef olurken mutlu olamayız.

Eğer siz hükümetleri, insanlara ciddi yardım kuruluslari adına tüm lüks tüketim ürünlerinden (lüks oteller, evler, lokantalar, seyahatler vs.lerden) küçük de olsa bir dayanisma vergisi alınması konusunda bir çağrı yaparsanız buna hiç kimse karşı çıkmaz/cıkamaz.

Lütfen inanınız ki bu uygulamayla sadece yardım edilenler değil, bu vergi yüküyle yardım edenler de çok mutlu olacaktır.

Benim emelim sadece mutlu bir insanlık/dünya istiyorum, baska bir şey değil.

Size ve tüm insanliga her şeyin en iyisini diliyorum

4.11.2013

Cengiz Emektar

Sayın UNO genel sekreteri Ban ki Moon,
sayın bayanlar ve baylar,

bir ideal uğruna kendimi size başvurmak zorunda hissettiğim için özür dilerim, çünkü dünya genelindeki yoksulluğun insanlığı ve doğayı içine sürüklediği felaketin gelişimini ne görmezden gelebiliyor, ne de bunu vicdanen kabul edebiliyorum. Sade bir dünyalı kimliğimle sinirli imkânlarımın el verdiği ölçüde kendimi bir şeyler yapmak ve konuyu gündemde tutmakla görevli görüyorum, sorumlu hissediyorum. Değerli zamankinizi fazla meşgul etmek istemiyorum, ama dünya genelinde yoksulluğa karşı mutlaka bir şeyler yapılması gerektiğini düşünen büyük bir sessiz çoğunluk olduğundan da son derece eminim.

Müsaadenizle dünya genelindeki yoksulluğa karşı benim önerim aynen aşağıdaki gibidir:

-Dünya genelinde tüm lüks tüketim ürünlerinden (mücevher, lüks otomobil, yatlar, lüks seyahatler, lüks lokantalar, pahalı mülkler, Benzin (doğaya verdiği zararları telafi etmek için), sigara ve alkollü içecekler) yoksulluğu bitirmek için çok küçük de olsa dayanışma vergisi alınması konusunda mutabakat sağlanması. Böyle bir uygulamanın hayata geçirilmesi durumunda dünyadaki yoksulluğun yakın bir gelecek içinde bitirileceğinden kim şüphe duyabilir? Böyle bir uygulamaya geçilmesi durumunda çocuklar artık okula gidebilecek, büyükler çalışıp üretebilecek ve de dünya genelinde yapıcı davranışlar amirlik kazanacaktır.

-Lütfen sormak istiyorum: Yoksulluğu sorgusuz sualsiz çözecek/silecek böyle bir uygulamayla kimler yoksullaşır, mağdur olur? Buna kim karşı çıkabilir, gerekcesi ne olabilir? Hatta dayanışma vergisi adı altında lüks tüketim ürünlerinden alınacak bu küçük kesintinin kimse farkına bile varmaz. İnsanların gün be gün acılar içinde öldüğünü görmek istemeyen kimler böyle bir uygulamanın önünde durabilir?

Biz, hepimiz insaniliğimizin bilincinde olmak ve buna göre teşebbüsü ele almak zorundayız. En asil davranış şeklidir bir insanın acı çeken baskalarıyla imkanları dahilinde onun kararları renklerine can vermek. Bu dünyada her bireyin çok sevdiği çocukları, anneleri, babaları ve yakın dostları mutlaka vardır. İşte bu nedenle o yoksulluğun kavuran alevlerinde acıktan hayatını kaybedenler ve onların arkada bıraktıklarıyla empati kurmak ve insan kimliğimizle yardım elini uzatmamız gerekir.

Kaybedecek hiçbir şeyi ve gelecek umudu olmayan insanlar dünya barışı, huzuru için aynı zamanda büyük tehlike de arzederler, çünkü bu insanlar art niyetliler tarafından önlerine koyulan imkanlar/vaatler çok küçük de olsa kötü emeller için kullanılmaya/sömürülmeye acıktırlar. Bu tehlikeyi hiç bir güç silah ve öldürmekle bertaraf edemez. Çünkü önce bu tehlikenin kaynağı olan yoksulluk, imkansızlıklar kurutulmalıdır.

Bu nedenle bugün savasarak/öldürmek için yapılan harcamaların hiç olmazsa bir kısmının yasadışı olarak yapılması gerekir, yoksa dünya tarih boyunca yaşadığı felaketlere yenilerini eklemek durumunda kalacaktır, ki bu benim şahsi kanaatime göre kaçınılmaz bir gelişme olacaktır.

Bu nedenle size ve tüm asalet/vicdan sahiplerine çağrım: Lütfen bugünden çözülebilecek bu problemi meçhul yarınlara ötelemeyin, çünkü asalet ve adalet duygusu bunu gerektirir. Bunun aksini ise kimse iddia edemez?

Dostca selamlarım ve saygılarımla

13.10.2014

Cengiz Emektar,

Sevgili insan,

düşüncelerim beni sizlerin vicdanına/asaletine seslenmeye zorluyor, çünkü gençlik yıllarımdan beri dünya genelindeki yoksulluğa/haksızlığa karşı mütevazî mücadelemi devam ettirmez, hayallerimin pesinden kosmazsam kendimi suçlu hissedeceğim duygusu pesimi bırakmıyor hiç. Dünyada coğu yerde görülen bu yoksulluk trajedisine gözlerimizi kapatmak için bir çok neden yaratılabilir/bulunabilir, ama ne mutlu ki bir cogunuz gibi bunu ben de yapamıyorum.

En basta çocuklar olmak üzere her gün onbinlerce insanın bir tebessüm yokluğu içinde ve cignemeye bir lokma ekmek dahi bulamadan tüm kalpleri kanatan, tarifi imkansız bir yoksulluk içinde yasama veda etmelerine bu dünyada hiçbir gerekçe sessiz ve ilgisiz kalmayı haklı gösteremez.

Hicbir insan dünyaya ne suçlu, ne de kirici dökücü olarak dogar, ama eger ona yasaminin ilk yıllarında dogasına uygun olarak cocuklugunu oynayarak gecirmek, sevmek, her konuda öğrenmek, kendisini gelistirmek, tahsil görmek, iletisim kurmak, yapici düşünmek, calismak, üretmek, biraz da olsa mutlu olmak ve baskalarını da buna ortak etme imkani verilmezse bugün, ya da gelecekte günlerimizi (nerede yasarsak yasayalım) cehenneme cevirebilecektir. Böyle bir insanın yukardaki imkanları ve gelecekle ilgili hic bir umudu yoksa birseylerin sahibi olabilmek için her türlü siddet, cezai suçlar içeren riski göze alır, ya da baskaları onları kendi menfaat ve yasa dışı emelleri için kullanır, ki bunu bugün dünya genelinde hep birlikte bariz bir şekilde görüyor ve yasiyoruz.

Ama tüm suçlarına rağmen bu insanları yaptıklarıyla suçlayamayız (güçlülere karşı coğu yerde pek işlemese de buna karşı zaten hukuk var), çünkü her türlü imkan ve varlığın kendisinin/ülkesinin olmasını arzulayan, insani eğitimi pek de eksik bırakılmamış birçok güçlünün, politikacının menfaat hirsî bu mesum gidisatin baş aktörleridir ne acidir ki... Aynı yılda dogmuş bir bilim adamı/kadınıyla yoksulluğun girdabında bogulan, her türlü kanun dışılığa yatkın bir insani sanal dünyanızda zaman tüneli içinde geri götürün, ailelerini, tüm imkanlarını degistirin ve lütfen bir bakın! İmkansızlığın ne olduğunun en gerçek belgesi olacaktır manipüle edilmemiş gördükleriniz. Menfaat hirsî ruhumuzu fakirlestirememeli; asil duruşumuzu yıpratamamalı... Kendimi bildim bileli insanlar hep mutlu yarınlara umuduyla algılatılıyor, ama ben özlemlerle yanıp tutuşturduğumuz o yarınlara bugünlerimizi sarıp sarmalamasını ve hepimizi birden kucaklamasını tüm benliğimle hep istedim, hep bekledim.

İnsanlığın yoksullukla dayanışma temsilcileri olarak mücadele veren tüm yardım kuruluşlarındaki öncü savascılar sayesinde bu mesum gidisat mümkün mertebe tüm kamuoyunun dikkatine sunulmakta ve destek çağrıları yapılmaktadır.

Eğer dünya genelinde yoksulluğa karşı lüks tüketim ürünlerinden, yeter fazlası kazançlardan vd. dayanışma vergisi alınsa (batı Almanya'nın doguyla birlesirken aldığı dayanışma vergisi kararı buna güzel bir örnektir), bu dünyadaki tüm kaynak ve zenginliklerin yüzde ellisini elinde bulunduran önce

26.12.2016

(Sevgili insan)-2-

yüzde birlik, sonrasında yüzde beslik kesimin dünyasında yeni yoksulluklar mı, yoksa telafisi imkansız kayıplar mı olusturur??? Lütfen, ama mutlaka bir yanıt...

Dünya genelinde yeni bir araştırmaya göre her yıl iki milyar ton yemek artığı çöpe atılırken yoksul sofralarının(?) bombos kalmasının yorumunu vicdan ve adalet sahiplerine bırakıyorum. İnsani değerlerin, en basta asil ruhun bu problemi görünen bir gelecek içinde yok etmek için elinde yeterinden fazla imkanlar bulundurmasına rağmen ve insanlığı bir ressam titizliğiyle en güzel mutluluk renkleriyle donatabilecekken görmezden gelmesi insani insan yapan değerlerle uyusmayan zifiri bir kara lekedir; evet, bir insanın evinde gürül gürül akan cesmesinden kapisinin önünde susuzluktan kavrulan birinden bir bardak suyu bile esirgemesi, telef olmasına seyirci kalması büyük bir UTANCTIR insanlık için.

Dünyanın en büyük mutluluğu sevmek ve sevimdir, yoksa düşmanlıkları yasatmak için silah alimına inanılmayacak meblağlar ödemek değil. Son yıllarda dünya genelinde silah alimi için devlet bütçelerinden yapılan harcamalar trilyonlarca dolar. (Bakınız internet: 'Arms industry wikipedia'). Eger genel anlamda tüm silah alimlerine yapılan harcamaların yüzde birkaçı kadarı düşmanlık yerine dostluk, yani insanlık için yapılırsa bundan barış mı, yoksa düşmanlık mı kazançlı çıkar? İnsanlık neden birbirine bu kadar düşman, neden güçlü iktidar sahipleri baska(!) insanların/ülkelerin hakkını, çeşitli taktik/vaat ve aldatmacalarla elinden almaya çalışıyor? Kendinin/ülkesinin menfaati için neden milyonlarca insanın öldürülmesine göz yumabiliyor ve onları mağdur edebiliyor? İnsanlık paranın esareti altında yaşamayı nasıl kabullenebiliyor? Nobel ekonomi ödüllü Joseph Stiglitz'in ekteki mektubu ('Hi ... I'm Capitalism!' dünya gerçeklerini belirgin bir şekilde kamu oyunun dikkatine sunuyor.).

Ekseriyetle dünya genelindeki Narsisizm, Megalomani, irkçi düşünce yapısı ve hepsibeni/bizimolsun diyen zenginlerin/politikacıların bir türlü doymak bilmeyen menfaat hirs ve insani insan yapan değerleri dışlayan kaprisleri atmosfere hem gerçek, hem de mecazi anlamda gaz salıyor(*) ve yoksullara tarlalarında sadece bir HİC (acılar ve ölüm) hasat ettiriyor, ki bu yeterinden çok paranın gerçek mutluluk ve şahsi geleceğimizin kurtarıcısı olarak kabul gördüğü sürece bunun -er ya da geç- bir şekilde mutlaka bizim de kapımızı açacağını sıradan bir dünyalı kimliğimle üzülerken görüyorum.

Yaşamak, ama mutlu yaşamak çok güzel. Lakin bu dünya gerçek anlamda hiçbir karşılık beklemeden sevmesini bilen, mutluluğun yaygınlaşması için mücadele veren ruhlar için çok yorucu, çünkü hükümlerinin büyük bir cogunluğu ne acıdır ki genel anlamda yoksul insanların acılarına karşı son derece duyarsız. Ve ben o günlerin utancını bugünden yaşamamak için kendimce dünyamızdaki damlalar deryasında bir damlanın da damlası olmaya caba harcayan; vicdan sesini öteleyemeyen biriyim sadece.

(*) Yirmi yıl önce arabalar altı milyon ton petrol tüketirken, bu rakam günümüzde 25 milyon tona, dizel tüketimiye 30 milyon tondan 100 milyon tona çıkmış.

26.12.2016

Petrole dayali yakit kullanimi dünya ekosistemini hizla bozdu ve maalesef bozmaya da devam ediyor. Bu güne kadarki iklim felaketlerinin boyutunu basinda okumus, nasil binlerce insanin ölümüne neden oldugunu ve gidisatin vahametini okumus/görmüs/duymus olmalisiniz. Eger bu tüketim yirmi yilda 3/4 misli artmissa önümüzdeki yirmi/otuz yilin sonrasini düşünmek bile beni insanlik adina son derece tedirgin etmeye yetiyor.

Ne acidir ki bir çok ülkenin politikacilari dünyanın geleceğini pek de kaale almadan biyoyakit elde etmek için Endonezya'dan Brezilya'ya kadar (70 kadar) bir çok yoksul ülkede soya, seker kamisi, misir ve hurma yetistirmek için mümbit toprak ve yagmur ormanlarinin dünya tarim devleri tarafından katledilmesine seyirci kalıyorlar. Daha da tuhafi daha fazla ürün için yiyeceklerimize GDO ve kimyasalların eklenmesini de görmezden geliyorlar.

-Bu dünya atmosferinde istisnasiz her canlinin payi, esit hakki var. Her birey özel yaşam alanini kendi menfaati için daraltabilir, küçültebilir, yasanmaz hale getirebilir, fakat baskalarininkini asla, ki bunun adi tek kelimeyle hak ihlalidir. Hic kimse egzosundan, cikan karbonmonoksit gazini komsusunun evinin icine salamaz, çünkü temiz hava soluma hakkini kimsenin kimseden alma hakki yoktur. Eger buna karsi yakin gelecekte bir önlem alinamiyorsa, o zaman dünya genelinde bu hak ihlalinin tazmini gerekmektedir, ki bu da maddi ve manevi dayanismayla olur. Bu da dünya genelinde akaryakitta hem varil, hem de litre basina yapılacak yüzde 1-2 puanlik ilave vergiyle icra edilebilir.

Asalet ve adalet (Asdalet) ayrilmaz bir bütündür. Ayri düstüklerinde hasta yatagina düşen sadece insanliktir, yoksa menfaatleri için gerceklere karsi görme özüllü kalmakta ısrar edenler degil. Bu dünyadaki en büyük mutluluklardandır bir yasama can vermek; ıctenlikle sevmek. Yasatmanın da yaşamak kadar kutsal olduğunu yadsiyan biri olabilir mi bu dünyada?

Artık tek nefretimiz nefret, tek düşmanımız düşmanlık olsun, insani renklerimiz rengarenk, umutlarımız artık bugünlerimizin ziyaretçisi olsun. Soldurtmayalım; esir aldirtmayalım insanligimizi hirslarimize!

Benim nacı önerim büyük bir umutla yesermesi, meyve vermesi için diktigim bir tohumdu, ama bir türlü yesertemedim, çünkü hayatım boyunca seslendiklerimin suyu, güneşi eksik kaldı hep. Bu güneş ve suyun asil ruhu sizlersiniz(**), bu nedenle lütfen bu tohumun yesermesi için ses verin, destek verin, ki ölmesin, kurumasın bir deri kemik kalmis bebeler, kahrolmasın sevgi toprağı anneler; yasayalım mutluluk deryasında hep beraber.

Cengiz Emektar

26.12.2016

(**) En önde siz söz sahibi tüm sanatçılar ve bilim kadınları/adamları, düşünürler lütfen sorumu hoşgörün, fakat bu felaketlere sessiz kalmak insanliga yakisir mi? Dünya için, insanlık için bir araya gelerek bir ses, bir nefes; tek yürek olmanız çok mu zor?

utanc verici küresel acilik felaketinin kolayca bertaraf edilebilmesi için güc/para sahiplerinin kimseye acı vermeden, yük olmadan, mağdur etmeden inisiyatifi ele almamalarını biraz vicdan sahibi normal bir insan olarak gerçekten anlayamıyorum.

Böyle bir tessebbüsü ele almak için küresel güc sahiplerinin önünde ne gibi bir engel olabilir? Parasizlik mi, imkanlar mı, zeka mı, irade mi, empati mi, yoksa bunu organize edebilmek için cesaret ve yetenek mi? Herkesten önce çocukların, daha sonra yetişkinlerin yoksulluk kaderini silmek için dünya nüfusunun yüzde birini oluşturan yetmişbeş milyon süper zengin üç beş seneligine de olsa aylık ortalama (+) bin, diğer zenginlerin ikiyüz dolar/Euro ile yoksullukla dayanisma vergisi içine alınması bu problemin çözülmesi için yeterli olmaz mı?

Tüm gerçek adalet sahiplerine çok basit bir soru yöneltmek istiyorum: Eger gözümüzün önünde her gün korumasız insanların bir barbar tarafından işkence yapılarak öldürölmelerine bizim ne gibi bir tepki vermemiz gerekir? Yeterinden çok çok fazla imkanlarımızla bu barbarlığa bir dur diyerek o insanların yaralarını tedavi edip sağlıklı bir yasama dönmelerini mi sağlarız, yoksa seyretmeye devam mı ederiz?

Eger yoksulluk adındaki bu barbar gün be gün onbinlerce insana işkence yapıyor ve onları açlıktan öldürüyorsa o acımasız bir canidir. Bu durumda zengin ve güc sahiplerinin bunu görmezden gelmelerine sizce ne denmeli?

Bu **ilgisizligin** tribünlerde seyirci olarak oturması bu cinayetlere suç ortaklığı teşkil etmez mi?

İnsan haklarıyla ilgili olarak imzalanan BM beyannamesini yoksa uzaylılar mı imzaladı?

BM beyannamesinin 9. Paragrafı ne anlama geliyor? Neden gelir düzeyi yüksek üye devletler her vicdan sahibini dehşetler içinde bırakan bu felaketi durdurmak için küçük de olsa bir girişimde bulunmuyorlar? Hep birlikte mutlu olmak mutlulukların en kutsalı değil midir?

Bu yoksulluk katilinin dünyanın bir çok yerinde hiç bir engele takılmadan öldürmeye devam etmesi adaletten yana olduğunu ifade edenlerce normal, kabul edilebilir bir gelişme midir?

Yeterinden fazla birikimi olan herkes gelirine, servetine uygun olarak lüks tüketim ürünleri üzerinden vergilendirilebilmelidir. Her gün artan yoksulluk hiç bir zaman bu dünyayı mutlu, barışçıl ve adaletli yarınlara taşıyamayacak ve insanlık basını hiç bir şekilde savaş/terör belasından kurtaramayacaktır.

Herkesin kazanırken, refah düzeyini sağlarken, sevilirken kendini mutlu hissetmesinden daha doğal bir şey olamaz, ama neden acil bir şekilde yardıma muhtaç insanlarla bir dayanisma içine giremiyor, insan sevgimizi daha cömert paylaşıyoruz? İnsanlık gittikçe yaygınlaşan sevgi mi, yoksa nefret ağırlıklı olmaya mı yöneliyor? Bizi mutlu yarınlara menfaat hirsı, hak ihlalleri, sömürü mü, yoksa mağdurla dayanisma ve engelsiz insan sevgisi mi taşıyor? Bu dünya senin benim değil, hepimizin.

Eğer biz acılar içinde hüngür hüngür ağlayan çocuklar ve yetişkinlerden göz yaşlarını silebilmeleri için 'bir-iki kâğıt mendil' bile esirgiyorsak, sormak isterim: Bu bizim insani değerlerimizle bağdaşır mı?

Konu: Yoksulluk ve iklim konferansi

Sayın bakan Simonetta Sommeruga,
sayın bayanlar ve beyler,

değerli vaktinizi gereğinden fazla mesgul etmek istemiyorum, ama ekteki belgeleri kısaca okursanız amacimin ne olduğunu görürsünüz.

Ben ne bir kahraman, ne de öyle biri olmak için mücadele veren biriyim, ama eğer gün be gün bu kadar çok insan acıktan telef olurken vicdanım beni rahat bırakmıyor. Bu yoksulluğu dünyamızdan def etmek için merhum, ama hala kalbimde yaşayan cumhurbaşkanımız Karl Carstens'e 32 yıl önce tüm lüks tüketim ürünlerinden vergi alınmasıyla ilgili bir önerim olmuştur.

Eğer bizim cumhurbaşkanımız bu önerimi çok ilgi çekici bulmuş ve bana bu nedenle teşekkür bile etmisse bir çok kereler yazdığım politikacılar neden bir ses bile olmadılar inanin anlayamıyorum.

Bu önerimin en azından bilim adamları tarafından uygulanabilirliğini araştırıp analizini yaptırabilirlerdi. Bu önerim yüzeysel bir araştırmayla da gündeme taşınmış olsaydı inanin bu beni çok mutlu ederdi, ama neden herhangi bir girişimde bulunulmadı bu benim için gerçekten bir muamma.

Bu önerimi münazara konusu olarak acaba gündeme taşıyabilir misiniz? Bu belki de Paristeki iklim konferansı için bir mesaj olabilir. Yoksulluk bu dünyanın bir problemi olduğu sürece iklim ve dünyanın geleceği tehlike altında kalmaya mahkumdur.

Bu nedenle hepimiz yoksulluk içinde acı çeken insanlarla dayanışma içinde olmalıyız.

Saygılarımla

28.11.2018

Cengiz Emektar

Dünya doktoru (bilim insanları)

Sürekli artan vücut atesi	(küresel sıcaklık)
Artan solunum yetmezliği	(oksijen azalması)
Metazdaz	(Yayılan savaş ve terör)
Kanserli organlar	(bazı ülkelerde yaşanan felaketler)